

muchos años y también es verdad que, para una vez que hay unos presupuestos que cumplen con el 10 % de la población, ustedes votan en contra, *(aplaudiments)* ustedes votan en contra. Y si quieren hablamos también, si quieren hablamos también de financiación autonómica. *(Veus)*

La senyora vicepresidenta primera:

Senyories, silenci.

El senyor conseller de Política Territorial, Obres Públiques i Mobilitat:

Y recordamos las palabras del número uno, si no recuerdo mal, por Valencia, que decía que si no teníamos la inversión, la financiación adecuada, por algo sería. *(Veus)* Eso, me gustaría saber ese «algo sería»...

La senyora vicepresidenta primera:

Un moment, honorable conseller.

Mantinguen silenci i no interrompen a l'orador mentre està en l'ús de la paraula i siguen respectuosos.

El senyor conseller de Política Territorial, Obres Públiques i Mobilitat:

No sé qué hemos hecho mal los valencianos. Pero, bueno, en todo caso, remar a favor de los valencianos estaría bien, y, si el próximo presupuesto que presenta el Gobierno de España cumple con la Comunidad Valenciana, espero que su voto sea afirmativo allí o aquí, y no tengan dudas ni les llamen al orden como, por ejemplo, con el derecho civil. Pero no pasa nada.

Refiriéndome a la pregunta que usted me hacía, a la pregunta que usted me hacía.

Tenemos dos grandes instrumentos que son muy... –tranquila, luego, si quiere, puedo contestarle–. Tenemos dos grandes instrumentos, que son el PATIVEL y el Patricova. Quiero reconocer el trabajo de la anterior consellera para lanzarlos porque los dos son muy buenos. El Patricova lo ponen de ejemplo en toda Europa y el PATIVEL *(veus)* lo mismo, lo mismo –sé cuándo empezó, pero es que yo intento construir, no como ustedes que siempre intentan deconstruir.

Pero bueno, en todo caso, son dos instrumentos que tenemos ahora que reforzar, tenemos que aplicarlos con más fuerza yo creo que hay mucha conciencia por parte de todos los ayuntamientos y también de los operadores privados y promotores de esta mayor concienciación. Y yo creo que lo que tenemos que hacer es ayudar, no ver esos instrumentos como limitativos, sino verlos como instrumentos que cuidan el territorio. Y cuanto más se cuida un territorio, más rico es y más turistas quieren venir a él porque está mejor cuidado. Y, efectivamente, las inversiones, tiene usted razón, hacen falta

más inversiones y mejores inversiones tanto en grises como en infraestructuras verdes.

Espero contar con su apoyo si en los presupuestos nos tratan justamente.

Gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

Passem a la pregunta 185, formulada per la diputada Papi Robles Galindo, del Grup Parlamentari Compromís, al conseller d'Educació, Cultura i Esport, sobre el Congrés internacional d'educació contra l'odi i la intolerància.

Quan vullga, senyoria.

La senyora Robles Galindo:

Gràcies, presidenta. *(Veus)*

Senyor conseller...

Vols el micro, Isabel, un ratet? El vols?

La senyora vicepresidenta primera:

Senyories, per favor, mantinguen silenci i respecten el torn de paraules.

Senyoria, quan vullga, no s'interpel·len entre vostés.

La senyora Robles Galindo:

Senyor conseller, vivim en uns temps que són prou convulsos, ja vegem quin és l'espectacle continu que solem tindre ací i vegem com alguns grups i formacions baremen la dignitat que tenim les persones en funció del nostre origen, de la nostra religió, de la nostra llengua, de moltes coses que van separant la societat, no? Estem veient com contínuament s'està generant un discurs d'odi que és molt preocupant. Jo, com a mare, contemple tota la realitat social que s'està cuinant i em preocupa molt quin és l'espai que li queda de creixement als meus fills i a les meues filles.

I, clar, davant aquestes realitats, la millor ferramenta que tenim de cohesió social que a mi em ve a la ment és la de l'educació. I la veritat és que sempre he pensat que l'educació ha de ser un espai on les persones puguen ser crítiques, puguen ser lliures, puguen ser justes, puguen ser iguals, perquè eixa és la societat que ens esperarà.

Jo entenc que la societat té uns processos, que hi ha grups, que hi ha persones que els interessa crear l'odi, i la desigualtat i les diferències, però espere de la meua administració i de

la meua societat que d'alguna manera estiga generant mecanismes de cohesió social que vagen molt més enllà del discurs fàcil en què no hi ha res contrastat, sinó que se solten mentires sense cap criteri i no s'ha de justificar res, no?

En eixa línia nosaltres ja hem reivindicat en varies ocasions en este espai que pensem que tenim la responsabilitat de donar respostes a estes coses. I des de les Corts, des de la Comissió d'Educació, hem intentat posar damunt la taula una comissió d'estudi per a parlar de l'assetjament escolar, que també té molt de tots estos temes que estem tocant.

La nostra part l'estem intentant complir, i segur que no arribem, però continuarem treballant en eixa línia. I ens va alegrar molt quan vam escoltar en una de les seues últimes intervencions que la seua conselleria està plantejant fer un congrés internacional contra l'odi, per a dotar de ferramentes, entenc, i per a generar eixos espais de diàleg que va molt més enllà de la capacitat legislativa que vosté estava intentant abans.

Ens va generar molta curiositat, i per això també aprofitar l'espai de preguntes parlamentaries perquè ens parle d'allò que és veritablement important, que és: què va a fer la seua conselleria, quines són les eines de treball que plantegen per aquest congrés.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

Té la paraula l'honorable conseller d'Educació per a donar resposta a la pregunta formulada.

El senyor conseller d'Educació, Cultura i Esport:

Gràcies, senyora presidenta.

Gràcies, senyora diputada.

Efectivament, crec que és obvi, i conegut i compartit pel conjunt de la ciutadania que vivim moments en què la confrontació malauradament és allò que està més present en els debats públics i moltes vegades una confrontació alimentada precisament per les desigualtats i les diferències que hi ha també en el conjunt de la societat, en lloc de vore-les com una de les grans riqueses eixa diversitat que tenim que ens pot unir, que ens pot cohesionar.

Precisament per això, i preocupats que realment aquesta confrontació que es viu a l'exterior de les aules i que se fomenta especialment per determinats grups, doncs es convertisca en discursos d'odi, com ha passat ja en altres espais i també en alguna ocasió en aquestes Corts, també més enllà en altres espais parlamentaris, doncs intentar evitar que això traspue al sistema educatiu i, per tant, que els espais educatius siguen evidentment espais de llibertat, espais de cohesió, espais on es treballa per no només la bona convivència i una convivència pacífica, sinó també i

especialment per a construir noves realitats en el conjunt de la ciutadania, que els xiquets i les xiquetes puguen conviure i viure en eixa diversitat com una de les millors riqueses.

Precisament per això efectivament vam anunciar que volíem fer i organitzar un congrés internacional d'educació i cultura contra l'odi i contra la intolerància, per a saber quines ferramentes podem tindre en els nostres centres educatius per abastir una societat que realment siga molt més justa, molt més cohesionadora i que done oportunitats per a totes i tots, i que evite i que deixen fora de les aules eixos discursos d'odi que malauradament estem escoltant de forma continuada.

És per això que vam dir que volíem organitzar eixe congrés. I realment, només anunciar que anàvem a fer-ho, entitats com les universitats públiques, com diferents associacions, ONG, fins i tot entitats a nivell internacional es van bolcar, ens van preguntar que volien participar, que volien fer també punts d'eixe espai de debat i que volien ser també participants d'anar sumar solucions per a la convivència pacífica, per a la construcció d'una societat molt més justa i que els centres educatius, evidentment, tingueren un espai eminentment prioritari en eixe sentit.

Què volem fer? Volem fer en eixe debat, al voltant d'eixe congrés internacional d'educació i cultura contra l'odi, volem anar més enllà del simple debat, la simple reflexió, i anar també a la pràctica, volem que hi hagen diferents tallers, de cas pràctics, de com podem tindre ferramentes per ajudar la convivència, la mediació, el diàleg també dins del centre educatiu, que puga ser una de les ferramentes que apreguen els nostres professors i professores, del conjunt del professorat, també del nostre alumnat, per a viure en el dia a dia i no haver de recórrer a l'insult, a l'odi o a senyalar a qui pensa diferent. Volem també que siga un espai acadèmic, científic, per aquells que vinguen del món científic i acadèmic ens puguen contar com han crescut estos moviments arreu del món, com han crescut també en el passat i quins mecanismes hi ha per a fer-los combat.

I precisament també en això volem obrir el debat al conjunt de la societat. Volem que participen gent dels diferents sectors, volem que participe gent de diferents ideologies i que posem en comú allò que volem, que és eixa convivència pacífica i en el qual tots i totes puguem seguir avançant i cohesionant com a societat. I, per tant, valorarem, evitarem que hi haja discursos que confronten uns amb altres, sinó que diàlegs evidentment que puguen tindre posicions contraposades, però que sumen i ajuden a construir eixa societat que volem entre totes i tots.

En definitiva, senyora diputada, com vosté deia, és molt necessari. Vosté ho deia pels seus xiquets, els seus fills que té. Nosaltres ho pensem, evidentment, que és vore-ho per al conjunt de la societat, però al conjunt dels xiquets i de les xiquetes. Perquè, efectivament, quan entra per la porta l'odi, per la finestra de la democràcia, eixen els valors que tenim compartits. I precisament no podem permetre que entre l'odi als centres educatius, volem tancar eixa porta, no volem que arribe ni podem contribuir des dels centres educatius que eixa porta tampoc s'òbriga a altres espais de la societat.

Precisament per això volem fer un congrés internacional d'educació i cultura contra l'odi i estem segurs que asseguràram que es puga construir en positiu, en eixos valors de pacifisme també, de la diversitat com a una riquesa.

Gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

Passem a la pregunta número 182, formulada per la diputada Irene Rosario Gómez Santos, del Grup Parlamentari Unides Podem, a la consellera de Sanitat Universal i Salut Pública sobre la reversió del model de privatitzacions en la sanitat pública.

La senyora Gómez Santos:

Gracias, presidenta.

Señorías, buenas tardes.

Señora *consellera*.

La salud es un derecho, no un privilegio. Desde Unides Podem venimos trabajando desde la legislatura anterior para hacer realidad la reversión a lo público de los departamentos de salud privatizados en aquellos años gobierno del PP.

Justo hace una semana se publicó un estudio muy interesante, una investigación periodística, patrocinada por el Institut Alfons el Magnànim, donde se esclarecía que la privatización de la sanidad nos ha costado 7.500 millones de euros a los valencianos y valencianas.

La privatización no solo es un modelo anticuado que lesiona los derechos de la ciudadanía, sino que además es un modelo profundamente ineficiente, que costó y que cuesta mucho dinero a las personas que vivimos aquí.

Esto hay que repetirlo siempre. El modelo Alzira fue un modelo de despilfarro del dinero público. Ahora estamos levantando y sacando adelante el País Valenciano de aquel despilfarro. No es fácil, pero estamos seguras que lo conseguiremos.

Desde Unidas Podemos continuaremos trabajando por la recuperación al público de los servicios sanitarios privatizados porque es nuestra seña de identidad, una seña de identidad del Botànic. Construir la Comunitat Valenciana moderna, del siglo XXI, es construir un nuevo modelo de *comunitat*, donde las instituciones estén al servicio de la mayoría, de manera eficiente y pensando siempre en el interés general, por encima de los intereses particulares.

En los años precedentes a 2015 todos sabemos que se hizo un destrozo en la sanidad pública, un destrozo sin igual en la historia de los gobiernos de España, pero muy especialmente en la Comunidad Valenciana. Estragos, destrucción sin comparación la del Partido Popular, que entregó a manos privadas los departamentos de salud de Alzira en el año noventa y nueve, de Torrevieja en 2006, de Denia y Manises en 2008 y de Elche-Crevillent en 2010.

Sabemos específicamente que la concesión del Departamento de Salud de Torrevieja expirará el 15 de octubre de 2021. También sabemos que su prórroga depende exclusivamente de la Conselleria de Sanitat, así como su reversión. Es un compromiso del Botànic y los ciudadanos y ciudadanas también saben y esperan recuperar sus derechos.

Por otra parte, la política de externalización de servicios de resonancias magnéticas, que impulsó el Partido Popular, ha sido general en todo el estado español, pero aquí, en nuestra autonomía, ha sido de tal virulencia que lo que ha hecho ha sido crear un coloso de tales dimensiones que ha ido creciendo año tras año gracias a los dineros públicos obtenidos de contratos controvertidos. Aquí el gobierno lo que hizo fue descapitalizar la red sanitaria pública de alta tecnología. Lo que hizo fue cuestionar la integridad del servicio de radiología, en potenciar la investigación, como también la formación de los radiólogos y las radiólogas.

En resonancias magnéticas desde el año 2000 hasta el 2018 la Conselleria de Sanitat ha pagado cerca de ochocientos millones de euros. Si la gestión hubiera sido pública habiéramos ahorrado 300 millones. Ese coloso que es la privatización de alta tecnología creció tanto que ha podido posicionarse en el mercado y, tal como dice la investigación que he mencionado, ha tenido la capacidad de anular a rivales. Nadie puede competir con ellos. En gobierno del cambio, el Botànic, de acuerdo a lo aprobado en la legislatura anterior, convocó un concurso y lo ganaron los de siempre. Pero en esta legislatura vamos a completar el cambio iniciado, y de eso estamos seguras.

Me gustaría, señora *consellera*, que nos indicara los pasos a seguir próximamente para cumplir con este compromiso de reversión a lo público de lo que se privatizó sin pensar en las personas, en los hombres y mujeres que tienen derecho, sin distinción alguna, a la salud, que tienen derecho a una sanidad cien por cien pública, que haga posible una vida digna de ser vivida.

Por lo tanto, le pregunto, señora *consellera*: está garantizando desde la Conselleria de Sanitat la redacción del modelo de privatizaciones a la sanidad pública, tanto del departamento de salud, así como de alta tecnología.

La senyora vicepresidenta primera:

Gràcies, senyoria.

Per a donar resposta a la pregunta formulada, té la paraula l'honorable consellera de Sanitat.

La senyora consellera de Sanitat Universal i Salut Pública:

Gracias, presidenta.

Señorías.

Bajo los gobiernos del Partido Popular usted ya sabe que la Generalitat valenciana desarrolló un modelo de presentación y de gestión de la sanidad pública mediante concesiones y contratos con entidades privadas. La puesta en marcha de este sistema se inició en 1999, como muy bien ha dicho usted, con la primera concesión administrativa en el departamento de la Ribera conocido como modelo Alcira.

Posteriormente, bajo los gobiernos del Partido Popular se procedió a licitar nuevas concesiones administrativas para gestionar la sanidad pública. Y lo hicieron desde la creencia